

) XXIII (

kunna öfverlemna sig åt sin ingifvelse, för att meddela den, behöfver han någon ting i tänkesättet och känslorna, som är öfver all fråga, allt tvifvel, en tro, hvilken endast kan finnas på det afgjordt heliga, som är grunden för en sådan förening, som kyrkan är. Om de betydelsefulla gestalter, hvori den nyare konsten under nyssnämnde epok uppenbarade sig, likväl uppblomstrade under en liflig strid i tänkesätten öfver andeliga ämnen, så skall man betänka, att denna strid just yttrade sig i entusiasmen för kyrkan, för det uttryck deraf, som hvardera delen ansåg för det enda sanna, att misshälligheten således rörde formen ej väsendet. Men den stadfastade söntringen i formen gaf anledning till en indifferentism, som snart sträckte sig till väsendet; och denna skulle nödvändigt verka förlamande på konsten. I brist på en inre hållning måste man således ge konsten en yttre; och denna blef härmningen efter de Gamla, som nu blef allmänt gällande mindre genom deras öfverlägsenhet än genom egen svaghet. Hvilket bekräftas deraf, att så många herrliga skalder hade lefvat i den föregående tiden, just omkring